

نامزدم خیلی کم حرف است!

همراز عزیز سلام.

دختری ۲۶ ساله هستیم که حدود شش ماه است نامزد کرده ام. فاصله سنی من و نامزدم حدود ۷ سال است. از طریق یکی از دوستان به هم معرفی شدیم. همراز عزیز، نامزدم مردی فوق العاده مومن و خوب است. ولی مشکل اصلی اش این است که خیلی کم حرف است و اصلاً شاد نیست، در صورتی که من خیلی شاد و سر حال هستم. نامزدم اهل خرید و بیرون رفتن نیست ولی من به شدت عاشق خرید و تفریح هستم. در صورتی که نظراً نسبت به من این است که ولخرج و زیادی سرخوش هستم! بجز این مشکلات از لحاظ خانواده و اخلاق فوق العاده است. به نظر شما این تفاوتها باعث اختلاف و جداییمان می شود؟ دوستانم می گویند که با شروع زندگی این اختلافات کم رنگ می شود!

۵۴***۰۹۱۲۵۷ - تهران

همراز عزیز! در این مدت آشنایی به نکات خوبی آگاهی پیدا کرده اید که اتفاقاً مهم هم هستند. یکی از مواردی که در دوره ی آشنایی باید به آن توجه کنید، مدل رفتاری و شخصیتی نامزدتان است و اینکه بسنجید تا چه اندازه با یکدیگر تفاهم دارید. بدیهی است که هر چه میزان شباهت و همسویی عقاید و مدل رفتار به هم نزدیک تر باشد، در آینده کمتر به مشکل برخورد خواهید خورد. باید در نظر داشته باشید که گاهی مواقع زن و مرد به دلیل تفاوت هایشان جذب هم می شوند به این معنی که مثلاً

فردی که کمرو و خجالتی است و همیشه دلش می خواسته بتواند در جمع راحت صحبت کند و نظرش را بگوید اما نتوانسته، حالا در رابطه با دیگران جذب کسانی می شود که عکس او هستند و بطور ناخودآگاه آنچه که حسرتش را داشته، در نامزد و همسر آینده اش جستجو می کند و می پسندد، اما متأسفانه این انتخاب در سطح خودآگاه مشکل ساز و غیر قابل تحمل می شود و از طرف دیگر فرد مقابل نیز نمی تواند ویژگی های او را تحمل کند و بپذیرد. بنابراین مهم است که از حالا دقت کنید رفتار نامزدتان چقدر برای شما آزاردهنده است و اگر حالا هست در آینده هم خواهد بود که یا باید کوتاه بیاید و شبیه و به میل او رفتار کنید که روحیه و انرژی روانی تان را فدا کرده اید یا برای تغییر او انرژی و زمان بگذارید که این هم کار بیهوده ایست و نمی توان دیگری را تا خودش نخواهد تغییر داد. بنابراین با دقت و به دور از احساس، دوباره به این رابطه فکر کنید و درباره خواهشها و نیازهایتان بطور جدی با نامزدتان صحبت کنید تا قبل از عقد و تعهد ازدواج، این مشکل را حل کنید.

همسر م حوصله فرزندم را ندارد!

همراز عزیز! فرزند دختری دارم چهار ساله که فوق العاده عصبی و لجباز است. جرأت هیچ گونه مخالفتی با او را نداریم چون اگر عصبی شود هر چه دم دستش باشد را پرت می کند. البته من اوایل خیلی عصبی می شدم و سرش دادمی زدم ولی به تازگی خونسرد بر خورد می کنم و توجهی به برخوردش نمی کنم. به همین خاطر خیلی زود عصبانیتش فروکش می کند. همراز عزیز متأسفانه همسر م اصلاً حوصله فرزندم را ندارد و مدام دعواش می کند. در میهمانی ها به خاطر رفتار دخترم اصلاً توجهی به او نمی کند. به نظر شما چکار کنم تا فرزندم از این رفتارها دست بردارد. با همسر م چگونه برخورد کنم تا توجه بیشتری به دخترم داشته باشد؟ البته همسر م راننده تاکسی است و کمی عصبی و کم حوصله. خودم ۳۳ ساله هستم و همین یک فرزند را دارم. بعد از شش سال به اصرار من بچه دار شدیم. همسر م اصلاً تمایلی به فرزند داشتن ندارد.

آرزو - ج - شهری

همراز عزیز! توجه داشته باشید که در مورد یک کودک ۴ ساله حرف می زنید نه یک فرد بالغ! بنابراین انتظارات ما از او باید متناسب با درک و توان عقلی و ذهنی او باشد. نکته دیگر اینکه کودک هر آنچه انجام می دهد بواسطه ی آن چیزهایی است که دیده و حس کرده است. بنابراین باید در رفتار خودمان هم دقت و تأمل داشته باشیم. در هر حال همانطور که گفتید دعوا کردن و تنبیه، سودی ندارد. یکی از مؤثرترین راهکارها که منجر به

خاموشی رفتار می شود بی توجهی به رفتارهای عصبی اوست. ضمن اینکه در حالت آرامش با او صحبت کنید و موقعیت و انتظارات خودتان را به زبان ساده و قابل درک برای او توضیح دهید. درباره احساس خودتان و اینکه کار و رفتار او چه تأثیری روی شما دارد با او حرف بزنید. همینطور از او درباره خواهشها و دلیل رفتارش سؤال کنید و بعد برایش توضیح دهید چرا نمی توانید خواهشها را انجام دهید و از او بپرسید به جایش چه کار دیگری می توانید برایش انجام دهید؟ البته آنچه گفتم بسیار محدود و مختصر بود. توصیه ام این است که حتماً با همسر و فرزندتان نزد مشاور کودک بروید تا بیشتر بدانید. همینطور مطالعه کتابهای مختلف و مفید در این زمینه را در برنامه روزانه خود قرار دهید. مثلاً کتاب "به بچه ها گفتن، از بچه ها شنیدن" کتاب بسیار مفیدی است.

نکته دیگر اینکه در مورد تصمیم گیری برای صاحب فرزند شدن و بعد از آن تربیت و مراقبت از او، مثل هر موضوع مشترک دیگری باید زن و شوهر باهم توافق داشته باشند تا هر دو مسئولیت های متعاقب آن را به عهده بگیرند. پس بهتر است با همسرتان در این مورد صحبت کنید و از او بخواهید که در امور فرزندتان با شما همکاری کند. زیرا فاصله گرفتن های ایشان هم می تواند در بدخلفی های او مؤثر باشد.